

BANKIRENS TESTAMENTE

Av A. M. BARBOUR

(Forts. fr. föreg. s. 6.)

Scott intogs som vanligt sin plats vid familjebordet, till det yttre likgiltigt för den kylighet och de mörka minner, som mötte honom. Blott miss Carleton visade samma öppna vänlighet som förut, och då hon efter frukosten gav honom ett tecken, följde han henne på en gräsande rum. Där slog hon sig ned på en soffas i en djup fröstmärsk och sade, i det hon med en gest inbjöd honom att sitta sig ned:

"Innan förhandlingarna börja igen, måste jag säga er något. Ni tycks ha ådragit er Mrs La Granges tjänstskap; hon har ju bådåt upp allt tjänstefolket mot er."

Scott syntes rodd. "Tror ni verkligen, att de är hon som kommanderar alla dessa, som vittnat mot mig?"

"Ja, visst tror jag det; jag har takttagit dem mycket noga och kommit till den bestämda övertygelsen, att de stå under Mrs La Granges inflytande allseman. Hon har satt i dem, vad de skola säga."

"Men jag för min del måste erkänna, att de uttalanden, som gjorts mot mig, åtminstone delvis grundas på fakta. Vad säger ni då?"

"Ja, då säger jag, att i och för sig oskyldiga fakta i en skicklig motståndares hand kunna vridas och vändas så, att de blott skenbart återge sanningen och därigenom kunna bli ett farligt vapen."

"Ja, så är det. Det är just sådana där falska i riss män på fakta vilande framställningar, som äro de svåraste att bekämpa. Ötivelaktigt är skenet emot mig, så jag kan egentligen inte förnäna mig över att jag nu betraktas med misstänksamma blickar. Så mycket högre värde sätter jag på att ni inte fattat någon avgjord misstanke mot mig."

"Kanske slumrar den i samma grad hos mig som fruktan hos er. Men jag måste tillstå, att jag hos er inte kunnat uppträffa minsta oro över sakens utgång."

"Någon sådan känner jag inte heller, men det retar mig, att just nu alla omständigheter synes samtliga mot mig, och det är sorgligt att någots konstator, hur färdiga människor äro att döma efter skenet."

"Ja, jag förstår fullkomligt era känslor", svarade den unga damen, i den senare reste sig, "men ni kan i stället trosta er med, att de flesta människor visa sig så mycket mer lättrodda, än ju oanvändare och oerhörda det plötsligt framkommande avslöjandet är, i synnerhet om något personligt intresse är med i spelet."

Under det dessa ord uttalades, hade hon lämnat sin plats och åter inträtt i den sal, där förhandlingarna höllos. Kring den så världslikt talande unga flickans läppar lekte det där samma leendet, som den svårt misstänkte redan under förmiddagens förhandlingar takttagit och gjort honom så oändligt gott.

IX. Trädarna trassla sig.

Vid ranssnarknings fortsättning togs köksan Mary Catron i förhör. Hennes uttalanden voro korta och framfördes med en lustig tvärlhet. Tillfrågad om vad hon visste om mordet föregående dag, svarade hon:

"Jag vet ingenting annat än vad de andra pratade. Min plats är i köket. Hon kastade därvid en företällig blick på kammarjungfrun. "Jag är inte i tillfälle att driva omkring i korridorerna och ljudat mot kvastkappen stå och lyssna vid dörrarna."

"Det där pratet ni talade om, gällde det händelserna den sista tiden?"

"Ja, kära herrn, det är mer än jag kan säga hur han såg ut."

Förblindande Huvudvärk!

Långa timmar nervspänning, ständig oro, begränsad arbets-

Ni kan ej uthärdla det — Ni behöver vila.

Och medan Ni vilar, låt Chamberlain's Tablets, milda säkra, Toniskt laxativa, ruska upp levern, mild ränsa magen och åstadkomma en naturlig och hälsosam verksamhet hos tarmarne.

Tag en i kväll — och medan Ni sover och vilar, vinner Ni tillbaka välbefäring styrka och nervenergi.

Enkelt nog, är det inte? Försumma det icke — Huvudvärk är naturens varning.

Begär hos Er apotekare Chamberlain's Tablets, 25c, eller få dem genom posten från F. DOJACEK, 850 Main Street, Winnipeg, Man.

CROUP

"Jag tror icke det finns en mera ängslig tid för föräldrar, än den, då deras barn ha croup. Såvida de icke äro förberedda med Chamberlain's Croup Remedy, måste de vänta på doktorn och lyssna till den kvävande, metalliska hostan samt åskåda, huru deras lille kippar efter andan!

Ni känner till, att den stora faran av Croup är bildandet av falsk slemhinna i struphuvudet, och intill dess att denna drives bort kan ej lindring erhållas och den spasmodiska kvävningen fortfara. Giv Chamberlain's Cough Remedy i rätt på varandra följande doser. Det lossar denna slemhinna och kommer barnet att avlägsna den genom att spy.

Chamberlain's Cough Remedy

är ett absolut säkert och visst medel mot Croup, och om det givses så snart barnet blir best, eller t. o. m. sedan den croupiga hostan uppträtt hindrar det anfallet. Till salu hos

med engelska herrar och damer. Jag går för att binda rosor över portalen och då finns en vägnär. Jag genast tänka, det vara mannen från i förmiddagens och nu vilja se honom närmare, när han reser bort. Mannen äfven komma ut, men inte vara herra från i morse. Han vara stor och ståtlig, men hava mörka glasögon på näsan. Han gå till vagnen och taga ut en rock, därpå säga till kusken att fara till staden. Herrn lägga rocken över armen och bege sig till fots. Detta mig synas märkvärdigt och mörka glasögon se misstänkt ut; kunna vara svaga ögon men också inte vilja bli igenkänd. Jag se efter vart han går. Han först gå åt staden till, men sedan taga av och snart försvinna. På kvällen, då jag äntligen vara färdig med mynka arbetet, jag gå till min bostad, jag plötsligt få se två män vid bakportens."

"Vad var klockan då?" avbröt honom coronern hastigt.

Den gamle mannen gjorde en grimas och rev sig bakom örat. "Goda herrar, jag inte veta klockan, bara veta solen hava gått ned för länge sedan."

"Var det samma herrar, ni sett förut på dagen?"

"Ja, goda herrar. Jag gömma mig bakom ett buske; de tala sakta med varandra, därpå gå in i ljuset från förstugan jag genast igenkänna förste mannen, och medan jag taga ytterligare två, tre steg framåt för att se bättre, dörens slås igen och den andre mannen också borta, jag inte veta var, men det vara mannen med de mörka glasögonen. Detta allt synas mig märkvärdigt, gvara misstänkt. Först jag ännu smyga fram och se, var store mannen tagt vägen, men ingenting uppträffa; jag därpå tänka bättre passa på, när han komma tillbaka. Till sist jag besluta tala om allt för herrskapet. Jag just ge mig av, då dören hastigt öppnas igen, och missus La Grange komma ut. Jag höra mannen med fina stamma säga till henne hon skola komma ihåg det vara en affär; han uppfylla sin del och fördrå sin betalning; hon säga han skola få sina pengar, det hon gå i god för. Vidare jag inte se eller höra något, jag säga till mig själv: 'Moses, gamle nars, vad du hava att stå här och lyssna, det inte ankä dig.' Jag smyga min väg därifrån. Nu mycket hedsen, ingen hava sagt till massa om de misstänkta människorna." Den gamle mannen skakade sitt huvud, och tårar runno utför hans färdiga kinder.

"Av vem fick ni höra talas om mr Mainwaring's död?"

"Kusken uppgav, att det var ni, som berättade för honom, vad som hänt."

"Nej, goda herrar, kusken berättade för mig på morgonen jag hava brättom till redskapsboden; mycket att göra till frästen. Då jag komma förbi stallet, under herr Walter just rida bort. Kusken stå framför stall, och jag fråga, var det herrn hava så berättom. Han då säga: till staden. Massa vara motstånd."

"Vet ni, hur länge den unge mannen var borta?"

"Jag se honom strax komma tillbaka men genast rida bort igen och stanna borta till middag."

Därmed avslöts förhöret med gamle Moses.

Walter La Grange, det nästa vittnet, sade att han tillbragt största delen av dagen före mordet ute, icke varit tillstades varken frukost eller middag och därför icke heller visat, vem som den dagen varit på Oakhill. Han hade kommit hem först vid elvtiden och genast gått till sitt rum, utan att bekymra sig om gästerna, som suttos på verandan. Följande morgon hade hans mor plötsligt kommit inordnad i hans rum och ytterst uppstånd berättat för honom, att mr Mainwaring på natten begått självmord eller blivit mördad.

"Sade er mor något eljest till er?"

"Nej, hon gav mig bara ett uppdrag."

"Vad då?"

"Jag skulle framskaffa ett brev."

"Till vem?"

"Vittnet förnads och kastade en ängslig blick på sin mor, vars dystert rynkade pannan för första gången hade visade tecken till oro. Slutligen framstötte han med en axelryckning: "Till mr Hobson!"

"Ni lämnade bara brevet?"

"Ja."

"Därpå kom ni tillbaka och red än en gång på er mors uppdrag till staden?"

"J — — —"

"Talande ni den gången personligen med mr Hobson?"

"Ja, kom det vresigt."

"Men då ni red andra gången, hade ni också ett annat uppdrag, eller hur?"

Coronerns ihärdiga frågor och moderns oroliga blickar brakte den unge mannen alldeles ur fattningen. Han brusade upp och utbrast:

"Ja."

"När, har ni förut sett den unge man, som nyss avlade vittnesmål?"

"Jaha; jag kommer mycket väl ihåg hans ansikte."

"Var ni närmare bekant med den avlidne?"

"Ja, sedan många år."

"Kände ni till de gamla Mainwaring'ska juvelerna, som nu äro borta?"

Unge La Grange blev orolig och hans mor bleknade, då vittnet svarade:

"Mycket väl, ty jag hade dem till förvaring alltid, då mr Mainwaring reste bort. Jag har en fullständig förteckning över dem jämte noggrann beskrivning."

"Det kommer att bli av stor betydelse. Nu får jag be vittnet uppgiva, när och vid vilket tillfälle ni såg unge mr La Grange."

"Jag befann mig i går förmiddag på mitt kontor, då min närmaste man inträdde och bad mig komma ut i butiken för att taga emot en ung man, som föreföll honom misstänkt och som bjöd ut ett par ovanliga smycken av högt värde till försäljning. Jag gick genast ut och fann där den unge man, som nyss var i förhör här. Han lade framför mig till granskning ett etui med en praktfull diamantbrochsband av juveler och pärlor. Jag kände genast igen båda såsom tillhörande den gamla Mainwaring'ska samlingen. Strax förut hade jag fått underrättelsen om mordet på mr. Mainwaring; om juvelstölden visste jag då ännu ingenting. Jag misstänkte genast, att detta utbudande stod i sammanhang med mordet och utfrågade därför unga den unge mannen, som uppgav, att han bodde på Oakhill med sin mor, som var en avlägsen släkting till mr. Mainwaring. Hon ville sälja juvelerna, emedan hon för tillfället behövde en större summa pengar kontant. Det föreföll så trovärdigt, att jag ansåg mina tvivel obefogade. Jag avböjde emellertid öfverförelse, men gav genast vår privatdetektiv i uppdrag att röda ut saken. Redan efter en timme fick jag veta, att den unge mannen sålt juvelerna till en pantlånare för en fjärdedel av värdet. Ungefär en halv timme senare hörde jag talas om stölden, och då jag visste, att mr. Whitney befann sig här på Oakhill, meddelade jag honom på telefon vad jag fått veta. Han kom öfvertvån i till staden, och vi gingo till pantlånaren, där vi vid första anblicken kände igen både broschen och halsbandet."

Vittnet gjorde ett ögonblicks uppehåll, tog fram ur sin bröstficka två etuin, som han öfverräckte till coronern, samt fortsatte därefter sin redogörelse:

Dessa äro de av den unge mannen sålda juvelerna. Jag har på kort tid fått disponera dem av pantlånaren och även medtagit en kopia av den i mina händer förefintliga förteckningen. En jämförelse med denna skilld ådagalägg, att båda pjäserna noga överensstämna med den beskrivning, som finnes i förteckningen."

Coronern anställde en sådan jämförelse och sade därpå: "Ni har rätt; här kan inte vara något tvivel, smyckena finnas beskrivna i förteckningen, och som jag ser, har ni åsatt dem ett värde av sjutusen dollars."

"Ja, det är ett måttligt pris. Om de övriga föremålen i samlingen voro värderade, så skulle ni finna, att dessa smycken, med undantag av några småsaker, ändock bör till de minst värdefulla i samlingen. Mer har jag inte i denna sak att anföra."

"Jag tackar er, mr. Higgins, och anhåller, att Mrs La Grange måtte framträda."

Hon framträdde som vanligt med stolt hållning, och coronern sade: "Ni har hört det föregående vittnesmålet, vad har ni att säga härtil?"

"Helt enkelt det", svarade hon med öfvermodig min, "att ni lika väl av mig kunnat få höra den här historien om juvelerna, och att herrar Whitney och Higgins sålunda kunde ha besparats besväret med att följa världen exponera min panningförägenhet, som är en följd av den falska ställning, varit jag här i huset befinner mig. Jag skulderier inte gjort någon hemlighet av att dessa smycken tillhör den gamla Mainwaring'ska samlingen, ända till dess min man skänkte mig dem."

"Det förefaller dock föga trovärdigt, att en man, som behandlar sin fru så, som ni påstår, skulle ge henne presenter av sådant värde."

"För honom hade i alla fall denna present föga värde. Ni har ju nu fått höra, att de båda smyckena börde till de mindre i samlingen. Dessutom har det ju funnits en tid, då jag skulle ha fått, vad jag ville av honom — blott icke det offentliga erkännandet av det legitima i vårt äktenskap."

"Det var väl för att tillfredsställa Hobson, som ni ville sälja de där juvelerna?"

"Ja visst."

"Och hans fördringsanspråk grundades på den uppörelse, som ni avsåg med honom ett par timmar före mr Mainwaring's död?"

Hon kastade missnöjd huvudet tillbaka. "Ja, för all del, eftersom det nu skall ontalas. Och som ni naturligtvis kommer att fråga, vad det var för en överenskommelse, är det så gott att jag säger det med detsamma. Jag visste ju att min son och jag skulle bli bedragna på vår rätt, på samma sätt som Hugh Mainwaring bedragit andra, och jag tog därför mr Hobson till mitt juridiska biträde, eftersom han i alla fall varit vittne vid mitt äktenskaps avslutande och även i andra avseenden varit min mans medhjälpare. Då jag i går morse fick höra min mans död, skickade jag naturligtvis genast Hobson fullmakt att bevaka mina rättigheter. Han begärde då genast ett

betydande kontant försäkt, och följden därav blev det, som mr. Higgins berättat."

"På vad sätt skulle han tillvaragta era rättigheter?"

"Det överlät jag åt hans gottfinnande."

"Vid det andra besöket på kvällen hade han ett biträde med sig. Vill ni vara god och för oss beskriva hans utseende?"

"Det kan jag tyvärr inte. Mannen var med endast för att vara vittne till de överenskommelser, som gjordes. Han höll sig mycket tillbaka, och jag lade inte alls märke till hur han såg ut."

"Uppörelsen träffades således tillis vidare muntligen?"

"Ja."

Coronern kom nu tillbaka till vittnets uttalanden dagen förut, särskilt till den påstådda tvisten mellan mr. Mainwaring och hans sekreterare. Hon vidhöll till alla delar sina uppgifter, varför sekreteraren ännu en gång påropades.

Han framträdde med lugn och fullkomligt obesvärad hållning.

Coronern frågade: "Av vilken art var förhållandet mellan er och mr Mainwaring?"

"Alldeles som det brukar vara mellan en principal och den som står i hans tjänst. Jag har strängt iakttagit detta förhållande och aldrig överskridit gränsen, ehuru mr. Mainwaring visade mig mycket hänsynsfullhet, var av jag kunnat begagna mig."

"Det har således aldrig förekommit någon onighet eller några häftiga scener mellan mr Mainwaring och er?"

"Nej, aldrig."

"Och ert sista samtal, var även det av vänskaplig art?"

"Ja, på allt sätt."

"Hur kan detta stå tillsammans med Mrs La Granges uttalande? Hon påstår ju, att hon dödsnåden hört en häftig ordväxling mellan er och mr. Mainwaring?"

"Därpå kan jag endast svara, att jag måste på det bestämdaste beteckna detta påstående som osant."

"Det vill säga att vittnets utsago skulle vara gripet ur luften?"

"Inte precis det. Det kan ju ha ägt rum ett häftigt ordbyte, som vittnet säger, men jag bestridde, att det var min röst, som hon därvid skall ha hört, och jag bestridde, att jag vid denna tid eller senare än vid pass tjugo minuter över tolv varit i biblioteket."

"Var det den tid då ni begav er till ert rum?"

"Ja, det måste ha varit tämligen nära så, eftersom mitt samtal med mr. Mainwaring inte kan räcka mer än tio minuter."

"Vid vilken tid låg ni till sängs?"

"Jag var rätt länge uppe den natten. Mina tankar voro så upptagna av ena angelägenheten, att jag inte alla kände mig trött. Jag tände en cigarr och fördjupade mig till den grad i mina tankar, att jag inte märkte hur tiden gick. Det var först ett ljud dörnerifrån gården, som ryckte mig ur mina tankar. Det låt som fotsteg. Jag såg på klockan och fann till min förvåning att hon var nära tre. Då kastade jag mig som jag var på soffan, insomnade och vaknade först fram på morgonen av bullret utanför min dörr."

Härpå följde ytterligare några frågor, som besvarades i full överensstämmelse med tidigare uppgifter. Härpå följde förhör med de i huset samlade släktingarna.

(Forts.)

ETT LITET MISSFÖRSTÅND.

Tvåne vännor möttes, varvid följande samtal uppstod:

"Bästehedersbör", yttrade den ene av dem sedan de kraftigt skakat varandras händer, "vi fingro en ny person i huset i går."

Varje flaska — uppfyller det löfte, som berör yttersta gränsen av upptråkande. Avkylande, behagligt och hälsosamt. Bevisat genom årtal av populär uppskattning. Begär det äkta genom fulla namnet — tillnamn uppmantra substittut.

THE COCA-COLA CO. WINNIPEG, MAN. Made in Canada. Order a case from your dealer.

Drinking Coca-Cola in bottles.

kegång. "Ah, ah, det var verkligen för lustigt för att behålla det för sig själv! Ha, ha, ha! Hi, hi, hi! Jag måste genast hem och tala om det för gumman. Ah, ha, ha, ha, ha, ha! Hi, hi, hi!"

"För Guds skull, vad är på färde? Jag frågade dig ju, hur mycket barnet vägrade? Är det något underligt där?"

"Att, nej, nej, gamle vän!" skriatte den andre, så tårarna stodo honom i ögonen. "Jag skall säga dig, att hon väger minst sina modiga 90 kilo!"

"Vilket missfoster talar du om?"

"Om vår nya köksjungfru!"

"Mej lurar ni inte." Konungen och drottningen av Danmark besökte nyligen Visborgsgränd. Resan dit företogs med automobil från Aarhus, och då man passerat Hadsund, kom man in på en biväg, som dock snart blev så usel, att man förstod att man kommit på villospår. Man stannade alltså, på man passerade förbi en kvinna, som kom gående vägen fram tillsammans med sin lilla sexåriga dotter, berättar en dansk tidning.

Kungen frågade nu om vägen, och kvinnan beskre beredvilligt, vilken väg främlingarna skulle köra. Men förklaringen var så invecklad, att kungen måste erkänna, att han icke kunde få någon reda i den. "Ja, då kan ju min flicka här få följa med er, tills ni kommer till den rätta vägen, föreslog kvinnan som alltfjämt icke anade, vem det var hon talade med. Den lilla flickan fick alltså stiga upp i bilen och taga plats mellan kungen och drottningen, och det drojde inte länge, förrän hon fort dem på rätt väg. När kungen då lyft ned henne från bilen, gav han henne några slantar och sade: "Nu kan du hälsa din mor och säga henne, att du varit ute och åkt med kungen och drottningen."

Den lilla flickan såg först mycket häpen ut, men sedan hon kastat en blick på de resandes enkla redskräkter, utbrast hon med övertygelse: "Nej, det skall ni minnans inte tro att ni kan inbilla mej!"

En förfärlig kamp för att rädda en mans liv ägde rum för några dagar sedan vid Nakusp. John Hooperweil, målare vid C. P. R., gick lördagsaftonen 3 jan. ned i sin 35 fot djupa brunn för att modelat hals och spåde göra den annu djupare. De sju sista foten voro utan brädsättning, så att sanden rasade in över. Sedan mellan 40 och 50 man arbetat hårt och oavbrutet i 25 timmar, lyckades man äntligen rädda honom. Dominonell

VI ÄRO BEREDDA

Att giva Eder de bästa möbler, tillverkade av de bästa fabriker i Canada till de mest resonabla priser. Giv oss några få minuter av edert tid, då ni är nere i staden.

OVER-LAND HOUSE FURNISHING CO. 580 MAIN STREET, HÖRNET AV ALEXANDER AVE.